

ophøre — jeg kan i saa Henseende henvise til Rigsdagstidenden og til, hvad Statsministeren i Dag har udtalt —, men det var dette, at fremtidige Reguleringsforanstaltninger skulde finde Sted under Rigsdagens Medvirkning, saaledes som det ogsaa blev nærmere fastsat ved Nedsættelsen af det saakaldte Afviklingsudvalg. Men nu mener altsaa det ærede Medlem Hr. Rode, at den Omstændighed, at han siden Foraaret 1919 som Indenrigsminister har været nødt til at spørge Rigsdagen eller Afviklingsudvalget, er den egentlige Aarsag til Valutamisøren. Jeg ved ikke, hvad man mest skal undre sig over i denne Udtalelse, enten det ærede Medlems ubegrænsede Tillid til sig selv eller hans aabenbare Mistillid til Rigsdagen og Rigsdagens Medvirkning. Det forekommer mig, at det ærede Medlem skulde tale i noget forsigtigere Vendinger om Valutasituationen. Thi hvis man som han har den Opfattelse, at den danske Valutastilling i første Linie bestemmes af de forskellige Regeringsforanstaltninger, der i saa Henseende kan udføres, forekommer det mig, at det ærede Medlem først og fremmest peger paa sig selv. Enhver ved, at Valutamisøren begyndte og naaede en højst uheldig Udvikling i 1919 under den radikale Regering. Medens det Importoverskud paa over 1 600 Mill. Kr., der naturnødvendigt maatte svække den danske Krone, summerede sig op, foretog denne Regering sig som bekendt intet uden maaske dette negative, at den fastholdt alle Udførselsforbud for de store Varemængder, der delvis var indførte til Landet med Genudførsel for Øje. Først da Ulykken var sket, greb Regeringen til den sædvanlige Udvej og foreslog noget, som skulde synes at være et Middel, men som i Virkeligheden ikke var det. Forslaget gik som bekendt ud paa, at Lovgivningsmagten skulde lægge Afgørelsen med Hensyn til Landets Indførsler i Hænderne paa et Raad med ubegrænset Myndighed til at afgøre, hvilke Varer og hvor store Kvantiteter der kunde indføres her til Landet. Det eneste sikre, der vilde være opnaaet ved Vedtagelsen af dette Forslag, vilde være en utaalelig og i højeste Grad farlig Usikkerhed og Vilkaarlighed overfor al Erhvervsvirksomhed baade i By og paa Land, og det vilde være en kunstig Beskyttelse af visse hjemlige Virksomheder mod Konkurrence udefra, som vilde medføre en yderligere Fordyrelse for Forbrugerne. Saa aabenbare var disse farlige Virkninger af det, der den Gang blev foreslaaet, at ikke en Gang det radikale Parti turde give det sin Tilslutning, hvad der dog naturligvis ikke har udelukket, at

det samme Parti nu i Sommerens Valgkampagne har søgt at give det Udseende af, at de var villige til at fremme dette Forslag, og at det derfor var de andre Partier, der var Skyld i, at det ikke blev gennemført, og at dette igen var Skyld i den Valutakurs, vi nu har. Sandheden er dog den, at den radikale Regering var lige saa raadvild over for Valutamisøren, som det ærede Medlem Hr. Rode er den Dag i Dag. Det forekommer mig, at det ærede Medlem i Stedet for i denne Forbindelse at fortsætte med sine Veraab over den nu siddende Regering, saaledes som vi kender dem fra Valgmøderne, hellere skulde, naar han herefter taler om Valutaen, fortælle os, hvad det da er, han vil gøre. Hvad er det, det ærede Medlem vil gøre for at forøge vor Eksport? Hvilke Varer er det, det ærede Medlem vil forbyde eller indskrænke Importen af, og hvilke Varer er det, han vil have rationeret? Naar det ærede Medlem ikke kan fortælle os det, forekommer det mig, at han lige saa vel som alle vi andre burde afvente Valutakommissionens Forslag, den Valutakommission, der jo ikke er et Velfærdsudvalg som det, der i sin Tid blev foreslaaet af den radikale Regering, men et Udvalg, som har til Opgave at give Raad, at stille Forslag for Regering og Rigsdag.

Det ærede Medlem Hr. Rode nævnte til Sammenligning, at den svenske Krone siden Marts 1920 var steget i samme Grad, som den danske var sunket, og selvfølgelig skyldtes dette den danske Regerings Uvirkosomhed. Hvis det ærede Medlem ikke altid spillede saa meget paa Overfladen, som det forekommer mig, at han gør, skulde han, naar han vilde tale om de to skandinaviske Kroner, have taget den tredje med. Thi det er da ogsaa bemærkelsesværdigt, at den norske Krone, som for kort Tid siden stod langt over den danske, er i samme Tidsrum sunket ned til endogsaa at staa under den danske Krone. Og hvis det ærede Medlem vil prøve paa at tænke lidt over, hvorfor den svenske Krone staaar saa højt ikke blot over den danske, men ogsaa over den norske, saa er det jo muligt, at man kunde komme nærmere ind paa, hvad det egentlig er, der skaber en fordelagtig Valuta for et Land. Mon det er, fordi Sverige tidligere og stærkere end vi har taget fat paa Importregulering og Rationering? Ærede Medlemmer vil vide, at det modsatte er Tilfældet. Af de skandinaviske Lande er Sverige det, der nu er længst fremme med Hensyn til at afvikle Krigstidens Tvangsreguleringer, og som med Hensyn til Brødkorn har turdet gaa saa